

ANNA ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΤΟΥ

Τὸ Σῶμα τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑρ-
θροῦ Σταυροῦ θρηνεῖ τὴν ἀπώλειαν μιᾶς ἐκ τῶν
ἀρίστων ἀδελφῶν του, τῆς προῖσταμέτης Ἀδελφῆς,
Ἄννας Κεφαλλώνιτου.

Πραγματικῆ Ἠπειρώτισσα, συνέχισε καθ' ὅλον
τὸν βίον της τὰς μεγάλας παραδόσεις τῆς οἰκογενείας
της, θέτουσα ὑπὲρ πᾶν ἄλλο εἰς τὴν ζωὴν, τὴν αὐ-
ταπάρνησιν, τὸ καθῆκον, τὴν Πατρίδα.

Λαβοῦσα τὸ δίπλωμα τῆς Ἀδελφῆς Ε.Ε.Σ. τὸν
Μάϊον 1916 ἀφωσιώθη ἔκτοτε ὁλοκληρωτικᾶ, ἐγκα-
ταλείπουσα ἐκάστοτε τὴν οἰκογενειακὴν της ἄνεσιν
καὶ εὐτυχίαν, εἰς τὸ ἔργον τῆς ἀνακουφίσεως τῶν
ὁσων ἔπασχον. Ἐπὶ ὅλον τὸ χρονικὸν διάστημα τῶν
πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 1917 μέχρι
τοῦ 1922, προσέφερε σχεδὸν ἄνευ διακοπῆς τὰς ὑπη-
ρεσίας της εἰς τὰ στρατεύματα, εἰς τὴν Μακεδονίαν
εἰς τὴν Ρουμανίαν, εἰς τὴν Μικρὴν Ἀσίαν.

Μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν, καίτοι
ἐξηντημένη ἀπὸ τὰς κοπώσεις τὰς ὁποίας εἶχεν ὑπο-
στῆ, καίτοι εἶχε προσβληθῆ καὶ κινδυνεύσει ἀπὸ τύ-
φον ἐξανθηματικόν, μὲ νέον θάρρος καὶ αὐταπάρνη-
σιν ἀναλαμβάνει εἰς τὸ Ἀμερικανικὸν Νοσοκομεῖον
τῶν Χανίων πρῶτον, εἰς τὸ τῆς Κοκκινιάς ἐν Πει-
ραιεὶ κατόπιν, τὴν περιθαλψιν τῶν ἀτυχῶν μας
ἀδελφῶν προσφύγων, ἀπὸ τοῦ Μαρτίου 1923 μέχρι
τοῦ Ἰανουαρίου 1924.

Τὸν Μάϊον τοῦ αὐτοῦ ἔτους πάλιν τὴν καλεῖ ἡ
φωνὴ τῆς Πατρίδος. Ἐκ τῶν πρώτων παρουσιάζεται
εἰς τὰ γραφεῖα τοῦ Ἑρθροῦ Σταυροῦ διὰ νὰ ζη-
τήσῃ νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Θράκην καὶ
κατόπιν εἰς τὴν Μικρὴν Ἀσίαν νὰ περιθάλψῃ τοὺς
ἀνταλασσομένους πληθυσμούς μας.

Συμπτώματα βαρειᾶς νόσου τῆς ἀνεφάνησαν κατὰ
τὸν μεταξὺ Κωνσταντινουπόλεως καὶ Μερσίνης πλοῦν.
Εἰς τὸν λιμένα τῆς Μιτυλήνης, ὅπου ἠγκυροβόλησε
τὸ πλοῖον, ἰατροὶ καὶ ἀδελφαὶ τὴν παρακινουῦσαν
νὰ ποβιβασθῆ, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς Ἀθήνας.
Ἄρνειται νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν της, ἔχει τὴν
πεποίθησιν ὅτι ἡ ἀδιαθεσίᾳ εἶναι διαβατικὴ, ὅτι θὰ
μπορέσῃ νὰ παράσχῃ τὰς ὑπηρεσίας της εἰς τοὺς δει-
νοπαθοῦντας Μικρασιατικούς πληθυσμούς. Ἀλλὰ τὸ
νόσημα προοδεύει, βασανίζεται ἐπὶ ἓνα μῆνα εἰς τὴν
Μερσίνην, τὴν μεταφέρουν ἐδῶ τὸν Ὀκτώβριον, εἰσο-
σάγεται εἰς τὸν Ἐὐαγγελισμόν, ὅπου πλέον ἡ ἐπι-
σιτήμη δὲν κατορθώνει νὰ τὴν σώσῃ, καὶ ὑποκύπτει
τὴν 8ην Ἰανουαρίου, κατόπιν τετραμήνου μαρτυρι-
κῆς ὑπομονῆς εἰς τοὺς πόνους της, εἰς τὸ μοιραῖον.

Ὁ Ἑρθρὸς Σταυρὸς εἶχε κάμει πρότασιν ὅπως
ἀπονεμηθῆ εἰς τὴν γενναίαν του ἀδελφὴν παράσημον,
εἰς ἀναγνώρισιν τῶν πρὸς τὴν Πατρίδα ὑπηρεσιῶν της.
Δυστυχῶς ἡ Κυβέρνησις, καίτοι ἐνέκρινε τὴν ἀπονο-
μὴν, δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν πρόθεσιν της.

Ἡ Κα Μ. Νεγροπότη, μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν
Προῖσταμένων Ἀδελφῶν τοῦ Ε.Ε.Σ. ἠθέλησε νὰ πο-
τείνῃ πρὸς τὸν νεκρὸν τῆς συναδέλφου της ὀλίγας λέ-
ξεις ἐκ μέρους τοῦ Σώματος τῶν Ἀδελφῶν εἰς τὴν ἐκ-
κλησίαν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, συνοικίας Μακρυγιάννη,
ὅπου ἐψάλθη ἡ ἀκολουθία. Ζητήσασα τὴν ἄδειαν, ἐπλη-
ροφορήθη ἐγκαίρως ἀπὸ τὸν Ἱερουργούντα Δεσπότην
ὅτι ἀπαγορεύεται εἰς γυναῖκα νὰ ὀμιλῆ ἐντὸς τοῦ Ναοῦ.

Δὲν φανταζόμεθα ὅτι ἀπὸ γυναικεῖα χεῖλη θὰ
ἦτο δυνατόν νὰ ἐξέλθουν λόγοι μὴ ἀρμόζοντες πρὸς
τὸ ἱερὸν περιβάλλον, ὥστε νὰ ἐξακολουθῆ ἐφαρμο-
ζόμενος ὁ περιορισμὸς αὐτός.

Διατὶ νὰ ἐπιτρέπεται εἰς τὴν γυναῖκα νὰ θυσιά-
ζεται διὰ ἓνα ἰδανικόν, νὰ ποθνήσκῃ διὰ τὴν πατρίδα,
καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέπεται εἰς τὴν γυναῖκα ἐντὸς τοῦ Οἴ-
κου τοῦ Θεοῦ νὰ ἐξυμνῆ τὰς ἀρετὰς τῆς Συναδέλ-
φου της.